

Sygn. akt V KK 355/20

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **P. T.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w Izbie Karnej w dniu 10 września 2020 r.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt XVII Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ś.
z dnia 28 marca 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, a skazanego
obciążyć kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

P. T. został oskarżony o to, że
w okresie od czerwca 2013 r. do grudnia 2013 r. w Ś., działając wbrew przepisom
ustawy, brał udział w obrocie środkami odkurzającymi w znacznych ilościach w ten
sposób, że pośredniczył w uzgodnieniu warunków sprzedaży przez działających
wspólnie i w porozumieniu M. M. i P. M. 1000 gramów marihuany innej nieustalonej
osobie,
tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy w Ś. wyrokiem z dnia 28 marca 2019 r., sygn. akt II K (...),
oskarżonego P. T. uznał za winnego przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o

przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 1490) popełnionego w sposób wyżej opisany i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w kwocie po 100 zł każda.

Apelację od tego orzeczenia wniósł obrońca P. T. zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść tego orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. wyrażającą się w niewłaściwej ocenie materiału dowodowego, a w szczególności dowodu z zeznań M. M. i P. M. poprzez uznanie go za wiarygodny w całości w zakresie, w jakim osoby te opisały okoliczności towarzyszące rzekomemu pośredniczeniu przez oskarżonego P. T. w obrocie środkami odurzającymi, podczas gdy relacje te, chociażby pośrednio, nie znajdują potwierdzenia w jakimkolwiek innym zebranym w sprawie materiale dowodowym, ocenionym z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania, wiedzy oraz doświadczenia życiowego, zaś złożone zostały przez osoby mające interes w pomówieniu oskarżonego co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego P. T. ,

2) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., wyrażającą się naruszeniem zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, pomimo że na występowanie takich wątpliwości w sprawie wskazują konsekwentne i spójne wyjaśnienia złożone w sprawie przez oskarżonego P. T. zaś w sprawie brak jest innych dowodów chociażby pośrednio wskazujących na sprawstwo oskarżonego, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w zakresie popełnienia przez oskarżonego P. T. zarzucanych mu czynów;

a nadto, z daleko idącej ostrożności procesowej, na wypadek uznania przez Sąd, iż wskazane wyżej zarzuty są niezasadne, zaskarżonemu wyrokowi na mocy art. 438 pkt. 1) k.p.k. zarzucił:

3) rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 3 lat pozbawienia wolności w stosunku do okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu poprzez niezastosowanie wobec oskarżonego ustawy względniejszej dla sprawcy

i niedostateczne uwzględnienie przy wymierzaniu kary wytycznych określonych w treści art. 53 ust. 1 i 2 k.k., w szczególności poprzez zaniechanie oceny prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego skutkującej możliwością zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności,

wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. T. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, względnie
- w przypadku nieuwzględnienia zarzutów zgłoszonych w pkt. 1 i 2 powyżej wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt XVII Ka (...):

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że jako podstawę rozstrzygnięcia na podstawie art. 4 § 1 k.k. przyjął przepisy obowiązujące w chwili czynu oraz obniżył orzeczoną karę pozbawienia wolności do 2 lat;
2. w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego i zaskarżając go w całości, zarzucił mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania:

1. art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. — mające istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez pominięcie przez Sąd Apelacyjny zarzutów apelacji, a w szczególności brak logicznego ustosunkowania się do zarzutu skazania oskarżonego na podstawie wyłącznie dowodu z zeznań świadków P. i M. M. - uprzednio współoskarżonych z P. T. ,

2. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. polegające na wadliwej ocenie przez Sąd Okręgowy w toku postępowania odwoławczego materiału zebranego w sprawie i bezwzględne przyjęcie jako prawidłowych ustaleń Sądu instancji

w zakresie udziału P. T. w czynach i uznanie, że skazany brał udział w obrocie

środkami odurzającymi tylko i wyłącznie w oparciu o zeznania świadków M. M. i P.M. pomimo braku innych dowodów potwierdzających udział skazanego w zarzucanym aktem oskarżenia przestępstwie,

Formułując cytowane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy ma obowiązek rozważenia wszystkich zarzutów i wniosków wskazanych w środku odwoławczym, wskazując w uzasadnieniu orzeczenia, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne albo niezasadne. Jak zauważa się w orzecznictwie, nie istnieje model czy schemat uzasadnienia, o którym mowa w art. 457 § 3 k.p.k., bowiem jego zakres i szczegółowość zależne są od realiów konkretnego postępowania, w tym także od merytorycznej zawartości uzasadnienia orzeczenia Sądu pierwszej instancji, jak również od treści środka odwoławczego. Niezależnie od konstrukcji uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego, winno ono zawierać argumentację udzielającą stronom - a w szczególności skarżącemu - odpowiedzi, dlaczego został podzielony zarzut odwoławczy bądź z jakich przyczyn został on uznany za niezasadny i w konsekwencji, czy uwzględniono w całości albo w części wnioski zawarte w środku odwoławczym bądź dlaczego nie doszło do ich uwzględnienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2017 r., V KK 423/16).

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, w świetle zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy P. T. oraz na tle szczegółowości rozważań wyrażonych w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji, nie pozostawia wątpliwości co do tego, że kontrola instancyjna przeprowadzona przez Sąd Okręgowy w P. została dokonana zgodnie ze standardami rzetelnego procesu, wyznaczanymi m.in. przez treść art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., zaś argumentacja skarżącego stanowi nieprzystającą do

charakteru postępowania kasacyjnego polemikę ze stanowiskiem orzekających Sądów co do wartości dowodowej wyjaśnień skazanego i zeznań świadków M. .

Na uwzględnienie nie zasługuje też zarzut sformułowany w pkt 2. kasacji. Trzeba mieć na uwadze, że podstawy zarzutu kasacyjnego nie może stanowić art. 4 k.p.k. Zawiera on bowiem adresowaną do organów procesowych zasadę obiektywizmu, której przestrzeganie gwarantują poszczególne instytucje procesowe. Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia tej zasady wymaga więc wykazania naruszenia szczegółowych przepisów zapewniających jej przestrzeganie, czego w rozpoznawanym nadzwyczajnym środku zaskarżenia nie uczyniono.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, nie doszło także do naruszenia art. 410 k.p.k. Jeżeli Sąd odwoławczy nie zmienia zaskarżonego wyroku co do istoty, to nie czyni własnych ustaleń faktycznych i nie dokonuje ponownej, własnej oceny dowodów, w konsekwencji więc nie może obrazić przepisu art. 410 k.p.k. Taka też sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, bowiem Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok jedynie poprzez obniżenie wysokości kary orzeczonej wobec skazanego.

Nie sposób było też skutecznie stawiać kasacyjny zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych oraz nie oceniał na nowo zgromadzonego materiału dowodowego.

Dodatkowo, zarzut ten jest powieleniem zarzutu apelacyjnego, a więc zarzutem stawiającym Sąd Najwyższy w pozycji sądu trzeciej instancji, co wypacza istotę postępowania kasacyjnego. Jeśli zaś jeszcze zważy się, że w zarzucie pierwszym kasacji podniesiona jest tożsama problematyka, tyle że w subiektywnie przedstawionym ujęciu, ocena kasacji musiała się sprowadzać do uznania jej za oczywiście bezzasadną. Niepodlegające dyskusji jest bowiem, że tylko obiektywnie występujące w sprawie rażące naruszenie prawa (a więc zbliżone hierarchicznie do wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k.) może być powodem uwzględnienia kasacji. Takiego zaś naruszenia obrońca skazanego P. T. nie wykazał.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.